

ART IN
EMBASSIES
EXHIBITION
UNITED
STATES
EMBASSY
PRAGUE

KIM LUTTRELL

Rosa Parks, 2009. Digital bus tickets and mixed media, 44 x 34 x 2 in. Courtesy of the artist and Susan Eley Fine Art, New York, New York

Rosa Parksová, 2009. Digitální jízdenky na autobus a kombinovaná technika, 111,8 x 86,4 x 5,1 cm. S laskavým svolením autorky a Susan Eley Fine Art, New York, stát New York

ART IN EMBASSIES

Established in 1963, the U.S. Department of State's office of Art in Embassies (AIE) plays a vital role in our nation's public diplomacy through a culturally expansive mission, creating temporary and permanent exhibitions, artist programming, and publications.

The Museum of Modern Art first envisioned this global visual arts program a decade earlier. In the early 1960s, President John F. Kennedy formalized it, naming the program's first director. Now with over 200 venues, AIE curates temporary and permanent exhibitions for the representational spaces of all U.S. chanceries, consulates, and embassy residences worldwide, selecting and commissioning contemporary art from the U.S. and the host countries. These exhibitions provide international audiences with a sense of the quality, scope, and diversity of both countries' art and culture, establishing AIE's presence in more countries than any other U.S. foundation or arts organization.

AIE's exhibitions allow foreign citizens, many of whom might never travel to the United States, to personally experience the depth and breadth of our artistic heritage and values, making what has been called a: "footprint that can be left where people have no opportunity to see American art."

"For over fifty years, Art in Embassies has played an active diplomatic role by creating meaningful cultural exchange through the visual arts. The exhibitions, permanent collections and artist exchanges connect people from the farthest corners of an international community. Extending our reach, amplifying our voice, and demonstrating our inclusiveness are strategic imperatives for America. Art in Embassies cultivates relationships that transcend boundaries, building trust, mutual respect and understanding among peoples. It is a fulcrum of America's global leadership as we continue to work for freedom, human rights and peace around the world."

— John Forbes Kerry
U.S. Secretary of State

Kancelář programu Umění na velvyslanectvích (Art in Embassies) Ministerstva zahraničí USA hraje od svého založení v roce 1963 důležitou úlohu ve veřejné diplomacii, a to šířením naší národní kultury, pořádáním dočasných a stálých výstav, představováním výtvarníků a vydáváním publikací. Muzeum moderního umění poprvé představilo tento globální program věnovaný výtvarnému umění o deset let dříve. Na začátku 60. let 20. století jej prezident John F. Kennedy jmenováním prvního ředitele ustavil oficiálně. Program, který nyní působí na více než dvou stovkách míst, kurátorsky zajišťuje dočasné a stálé expozice pro reprezentační prostory všech sídel amerických zastupitelských úřadů, konzulátů a velvyslanectví po celém světě, pro něž vybírá a zadává díla současného umění od autorů ze Spojených států a hostitelských zemí. Tyto výstavy umožňují mezinárodnímu publiku poznat kvalitu, bohatství a rozmanitost umění a kultur obou zemí. Program Art in Embassies je díky nim přítomen ve větším počtu zemí než programy jakékoli jiné americké nadace nebo umělecké organizace.

Výstavy v rámci programu Umění na velvyslanectvích umožňují cizincům, z nichž mnozí možná nikdy ve Spojených státech nebyli, aby osobně prožili hloubku a šíři našeho kulturního dědictví a hodnot, jež tvoří to, co bylo nazváno "stopou, kterou lze zanechat tam, kde lidé nemají příležitost americké umění spatřit".

"Program Art in Embassies hraje již padesát let aktivní diplomatickou úlohu tím, že vytváří smysluplnou kulturní výměnu prostřednictvím výtvarných umění. Výstavy, stálé sbírky a výměny umělců spojují lidi z nejbližších koutů mezinárodního společenství. Pro Ameriku je nezbytným strategickým úkolem rozšiřovat své působení, dávat o sobě vědět a ukazovat svou otevřenost. Program Umění na velvyslanectvích kultivuje vztahy, které přesahují hranice, buduje důvěru, vzájemnou úctu a porozumění mezi národy. Je oporou globálního vůdčího postavení Ameriky v naší pokračující práci za svobodu, lidská práva a mír na celém světě."

— John Forbes Kerry
ministr zahraničí USA

INTRODUCTION

Welcome to Villa Petschek, the official Residence of the United States Ambassador to the Czech Republic. One of the great privileges of being an ambassador is the opportunity to take part in the Department of State's Art in Embassies program.

Created in 1963, the program enables ambassadors to display works of American art in their residences. Most are on loan from museums, collectors, and galleries that share our belief in art as a universal language, which brings people and countries together.

Villa Petschek, completed in 1930, combines a classical feel with technology that was modern for its time, such as the movable wall in the Winter Garden. In the same spirit, we have chosen to take advantage of the Art in Embassies program to share with Czech friends some exciting modern American art and photography.

The exhibition features three works by the American artist Kim Luttrell: *The True Sign of Intelligence Is Not Knowledge But Imagination, Where Are We Going?*, and *Rosa Parks*. We think it is fitting to have placed *Rosa Parks* – a reproduction (made of digital bus tickets) of the civil rights pioneer's "mug shot" following her arrest for refusing to give up her bus seat to a white passenger – in Villa Petschek's "Damen Zimmer," or Ladies' Salon, along with Barbara Kohl-Spiro's *Woman With Doll From Peru*. Also in this room is *Allerton*, a photo by Maria Passarotti. It's not just an evocative image of an iconic Chicago skyline, but indeed almost the very view we used to see nightly from our apartment in the United States.

In the "Herren Zimmer," or Men's Salon, we are exhibiting photographs of great American rock musicians taken by the legendary photographers Jim Marshall and Herb Greene. We chose the photographs both for their artistry as well as for the specific musicians featured. For fans of rock n' roll, sitting in an overstuffed chair in an elegant red room surrounded by Janis, Jimi, Dylan, The Dead, the Airplane, and Johnny Cash just feels right. Also in this room is Jay Hochheiser's *Astroland*, a perfectly captured afternoon on Coney Island, one of our favorite haunts in New York City. Coney Island is a place where all kinds of people – old, young, new immigrants, and longtime citizens – gather to enjoy the day in their own ways. There is something particularly American about that.

Play-Doh, by Jeff Koons, radiates color, energy, and imagination. We have placed it in a prominent spot in the library, a room that is warm and quiet, but also a place for creative thought and contemplation.

Similarly colorful and playful, but with a serious undertone, is *Parrish*, by Christian Faur. It is pointillism 2.0, and it shows how a beautiful and novel work of art can be created by re-purposing simple things – and also, how chaotic the world looks when the simple things are shifted.

Forsythia, by Erin Haldrup brings an enormous splash of color and springtime to an otherwise overlooked end of the main corridor. Its size and mood seems to have been built for the spot and we hope that it will draw visitors to further explore the Villa.

We have rounded out the exhibition with works from three iconic American photographers: Edward Weston, Ansel Adams, and William Wegman. Each was a trailblazer in his own way. Weston captures a particular moment in American society and culture which has largely disappeared in the face of urbanism and modernity, Adams records the majesty of America's natural wonders which are under environmental threat, and Wegman deadpans his way into viewers' hearts, bringing humor to the medium. Each of these photos also evokes for us a welcome sense of serenity and calm.

Finally, we are honored to be able to display a lovely oil painting by the legendary film star, Kim Novak. Ms. Novak, a proud Czech-American with Chicago roots, like ours, is an accomplished painter who was kind enough to personally lend *Rainbow Voices* for our exhibition.

We would like to thank everyone who worked so hard to help bring together this selection of artworks, which we are honored to host during our tenure here. We hope that you will enjoy the exhibition as much as we do.

Ambassador Andrew H. Schapiro and Ms. Tamar S. Newberger

*Prague
April 2016*

Vítáme vás ve vile Otto Petschka, oficiální rezidenci velvyslance Spojených států amerických v České republice. Jednou z velkých výsad velvyslance je možnost podílet se na programu Art in Embassies (Umění na velvyslanectvích) Ministerstva zahraničí USA.

Od svého vzniku v roce 1963 umožňuje program velvyslancům vystavovat v jejich rezidencích díla amerického umění. Většinou jsou to zápůjčky z muzeí, soukromých sbírek a galerií, jež stejně jako my považují umění za univerzální jazyk, který spojuje národy a země.

Petschkova vila, která byla dokončena v roce 1930, v sobě spojuje klasičnost s technologiemi na svou dobu moderními, jako je například spouštěcí stěna v zimní zahradě. Ve stejném duchu jsme se rozhodli využít programu Art in Embassies k tomu, abychom českým přátelům ukázali několik zajímavých počinů moderního amerického výtvarného umění a fotografie.

Výstava představuje tři díla americké umělkyně Kim Luttrell: The True Sign of Intelligence Is Not Knowledge But Imagination, Where Are We Going? a Rosa Parks. Případá nám vhodné, aby Rosa Parks – reprodukce „policejní fotografie“ (vytvořená z jízdének na autobus), na které je zachycen portrét bojovnice za občanská práva pořízený po jejím zatčení kvůli tomu, že v autobusu odmítla uvolnit sedadlo bělošskému spolucestujícímu – byla v Petschkově vile umístěna do „Damen Zimmer“ neboli dámského salonu, společně s obrazem Woman With Doll From Peru výtvarnice Barbary Kohl-Spiro. V této místnosti se nachází také Allerton fotografky Marie Passarotti. Není to jen záběr zachycující kultovní chicagské panorama, ale vlastně téměř totožný výhled, jaký jsme večer co večer pozorovali ze svého bytu ve Spojených státech.

V „Herren Zimmer“ neboli pánském salonu vystavujeme fotografie vynikajících amerických rockových hudebníků, které pořídili legendární fotografové Jim Marshall a Herb Greene. Tyto fotografie jsme zvolili nejen kvůli jejich umělecké dokonalosti, ale také kvůli konkrétním hudebníkům, kteří jsou na nich zachyceni. Posezení v mohutně polstrovaných křeslech elegantního červeného pokoje, kde vás obklopí Janis, Jimi, Dylan, The Dead, Airplane a Johnny Cash, je pro fanoušky rokenrolu to pravé. V tomto pokoji je také fotografie Astroland Jaye Hochheisera, dokonale zachycující odpoledne na Coney Islandu, jednom z našich nejoblíbenějších míst v New Yorku. Coney Island je místo, kde se scházejí nejrůznější lidé – staří, mladí, přistěhovalci i starousedlíci – aby se každý po svém těšil z pěkného dne. Je v tom cosi typicky amerického.

Play-Doh Jeffa Koonse překypuje barvami, energií a probouzí představivost. Dílo jsme vystavili na dobře viditelném místě v knihovně, tedy v prostoru, kde je teplo a ticho, a který je zároveň místem i pro tvůrčí úvahy a rozjímání.

Obdobně barevný a hravý, avšak s vážným podtextem, je obraz Parrish od Christiana Faura. Je ve stylu Pointilismus 2.0 a ukazuje, jak krásné a neobvyklé dílo může vzniknout novým uchopením jednoduchých věcí – a také jak chaoticky svět vypadá, když se tyto jednoduché věci posunou.

Forsythia autorky Erin Haldrup přináší do jinak opomíjeného konce hlavní chodby záplavu barev a jarní nálady. Svými rozměry a atmosférou obraz působí, jako by vznikl právě pro toto místo. Doufáme, že návštěvníky vybidne k prohlídce dalších částí vily.

Výstavu výborně doplňují svými díly tři kultovní američtí fotografové: Edward Weston, Ansel Adams a William Wegman. Každý byl po svém vlastním způsobu průkopníkem. Weston zachycuje určitý moment americké společnosti a kultury, který do značné míry ustoupil urbanismu a modernosti. Adams zaznamenává majestátnost přírodních krás Ameriky, které jsou kvůli změnám životního prostředí v ohrožení. A Wegman svým vtipným ztvárněním míří přímo do srdcí diváků. Každá z těchto fotografií v nás také vyvolává příjemný pocit vyrovnanosti a klidu.

A konečně, je nám ctí představit nádhernou olejomalbu legendární filmové hvězdy Kim Novak. Paní Novak, hrdá Čechoameričanka s kořeny v Chicagu, které máme i my, je vynikající malířkou. Byla natolik laskavá, že pro naši výstavu osobně zapůjčila obraz Rainbow Voices.

Chtěli bychom poděkovat všem, kdo usilovnou prací pomohli sestavit výběr uměleckých děl, jež máme tu čest vystavovat během svého působení v Praze. Doufáme, že výstava se vám bude líbit stejně jako nám.

Velvyslanec Andrew H. Schapiro a paní Tamar S. Newberger

Praha
duben 2016

ANSEL ADAMS 1902-1984

“There are always two people in every picture: the photographer and the viewer.”

“Millions of men have lived to fight, build palaces and boundaries, shape destinies and societies; but the compelling force of all times has been the force of originality and creation profoundly affecting the roots of human spirit.”

Ansel Easton Adams was known for his black and white photographs of California's Yosemite Valley. The author of numerous books about photography, including his trilogy of technical instruction manuals (*The Camera*, *The Negative* and *The Print*), he co-founded the photographic association called Group f/64 along with other masters like Edward Weston, Willard Van Dyke, Imogen Cunningham, and others. He invented the zone system, a technique which allows photographers to translate the light they see into specific densities on negatives and paper, thus giving them better control over finished photographs. Adams also pioneered the idea of visualization (which he often called 'previsualization', though he later acknowledged that term to be a redundancy) of the finished print based upon the measured light values in the scene being photographed.

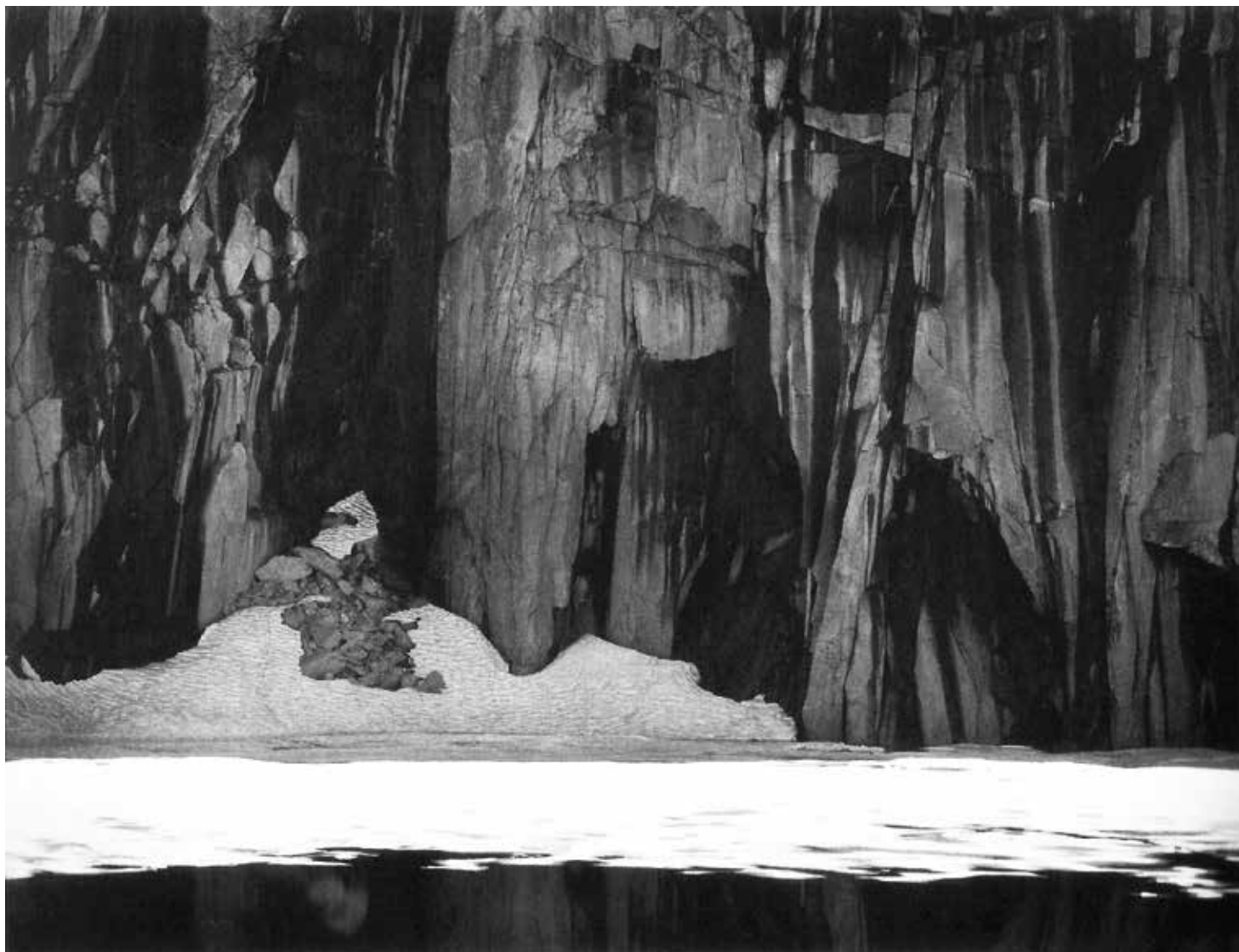
www.westongallery.com

„V každém záběru vždy existují dva lidé: fotograf a divák.“

„Miliony lidí žijí, aby bojovaly, stavěly paláce a hranice, utvářely osudy a společnosti; ale nejpresvědčivější silou všech dob je síla originality a tvorby hluboce ovlivňující kořeny lidského ducha.“

Ansel Easton Adams proslul svými černobílými fotografiemi Yosemitekého údolí v Kalifornii. Jako autor mnoha knih o fotografii, mimo jiné trilogie technických příruček (Fotoaparát, Negativ a Pozitiv), byl jedním ze zakladatelů sdružení fotografů Group f/64 spolu s dalšími mistry oboru, jakými byli Edward Weston, Willard Van Dyke, Imogen Cunninghamová aj. Vynalezl zónový systém, techniku umožňující fotografům převádět viděné světlo do specifických hustot na negativěch a fotografickém papíru, což jim zlepšilo kontrolu nad finální fotografií. Adams také razil myšlenku vizualizace (kterou často označoval jako ‚previzualizaci‘, i když později připustil nadbytečnost tohoto termínu) finálního pozitivu na základě hodnot světla naměřených ve fotografované scéně.

www.westongallery.com

Frozen Lake and Cliffs, Sierra Nevada, California, 1932. Gelatin silver print; print date: ca. 1979, 14 ⁵/₈ x 17 ¹/₂ in. Courtesy of the Weston Gallery, Carmel, California
Zamrzlé jezero a útesy, Sierra Nevada, Kalifornie. 1932. Stříbro-želatinový tisk; datum tisku: kolem 1979, 37.1 x 44.5 cm. S laskavým svolením Weston Gallery, Carmel, stát Kalifornie

CHRISTIAN FAUR 1968

“The things that inspire me to create, I find, are buried deep within the structures and systems that form the underpinning of our natural world. My studies in the natural sciences have made me aware of these hidden layers of complexity present in even the simplest objects. These invisible layers are seen most clearly through the lens of logic, which is used to decipher the underlying rules and laws that govern the physical world.

In my work, I try to mimic these elegant structures of nature by developing systems of my own with which to express my thoughts and ideas, so that the medium and the message appear as one.

I think of it like a game, with a set of axioms that are established at the outset through the limitations of the material or forms from which the work is constructed, which then dictates what can and cannot be ‘said’ within the boundaries of the chosen medium. This material limitation can also be a strength, as there is the potential to contain thoughts and ideas in unique ways, so that the ‘medium’ can become the ‘message.’ This intertwining of form and function can be seen most directly in my most recent work, which is comprised of crayons and shredded paper.

These systems function as a private language that allows me to express many layers of meaning within each work that I create. I think of them as complex visual ‘poems,’ which can redefine the way we think about the meaning of communication.

In my newest body of work, I focus on the semiotic nature of color by using a color alphabet system, which I have developed. This system uses pure color to mimic the function of letters (glyphs) to hold language and forms the basic foundation for many of the experimental works that I have produced.

These works range from a “Mating Jacket,” a brightly colored dinner jacket composed of dozens of colored-sentences of male oriented come-ons, pick-up lines, slogans, and macho self-promotions to an artist book, in which I developed a system of written glyphs to translate Wittgenstein’s text *Remarks on Colour* into pure color.

This color system of writing has also informed many of my other recent works. In the *Forgotten Children*, a series of photorealistic grayscale portraits of young children composed of tens of thousands of individually stacked crayons-tips, the color-alphabet crayons are used to spell out hundreds of children names within each of the individual panels. The *Pangram* series uses holoalphabetic sentences (pangrams) in conjunction with the color-alphabet to produce a set of colorful abstract encaustic works.”

„Věci inspirující mě k tvorbě jsou, jak jsem zjistil, zanořeny hluboko ve struktuře a systémech, které jsou oporou našeho přirozeného světa. Studium přírodních věd mi umožnilo uvědomovat si tyto skryté vrstvy komplexnosti, které jsou přítomné i v těch nejjednodušších předmětech. Tyto neviditelné vrstvy jsou nejlépe vidět objektivem logiky používané k dešifrování základních pravidel a zákonů, jimiž se řídí fyzický svět.

Ve své práci se snažím napodobit tyto elegantní struktury přírody tím, že vyvíjím své vlastní systémy, jimiž vyjadřuji své myšlenky a nápady, takže médium a sdělení působí jako jednolitý celek.

Beru to jako hru, v níž se od souboru axiomů daných na začátku dostáváme k omezení materiálu nebo formy, z nichž je dílo konstruováno, a to pak určuje, co může a co nemůže být uvnitř hranic zvoleného média ‘řečeno’. Toto omezení materiálu může být také předností. Dokáže totiž nést myšlenky a nápady jedinečným způsobem, takže se ‘médium’ může stát ‘sdělením’. Propojení formy a funkce je nejzřetelněji viditelné v mé poslední práci, kterou tvoří pastelky a skartovaný papír.

Tyto systémy fungují jako soukromý jazyk, který mi umožňuje vyjádřit mnoho významových vrstev v každé věci, kterou vytvořím. Vnímám je jako složité vizuální ‘básně’, které mohou nově definovat naše chápání smyslu komunikace.

V nejnovějším souboru prací se zaměřuji na sémiotickou povahu barev. Uplatňuji v nich systém abecedy barev, který jsem sám vytvořil. Systém využívá čistou barvu k napodobení funkce písmen (symbolů) nesoucích jazyk a tvoří samotný základ mnoha mých experimentálních prací.

Patří mezi ně Sako pro samce, pestrobarevné smokingové sako složené z desítek barvami vyjádřených vět, nárázek a hlášek, kterými muži dělají ženám návrhy, snaží se je sbalit a vytahují se před nimi. Experimentálním dílem je i umělecká kniha, v níž jsem vlastním systémem psaných symbolů přeložil do čistých barev Wittgensteinův text *Poznámky o barvě*.

Systém psaní barvami také určil směr několika mých dalších prací z nedávné doby. Soubor *Zapomenuté děti* představuje fotorealistické obrazy ve škále šedé barvy zachycující portréty dětí složené z desítek tisíc jednotlivě seskládaných hrotů voskovek, přičemž barevné voskovky vyjadřují na základě principu abecedy barev jména stovek dětí v každém jednotlivém panelu. Soubor *Pangram* používá věty obsahující všechna písmena abecedy (pangramy) ve spojení s abecedou barev k vytvoření barevně bohatých abstraktních enkaustik.“

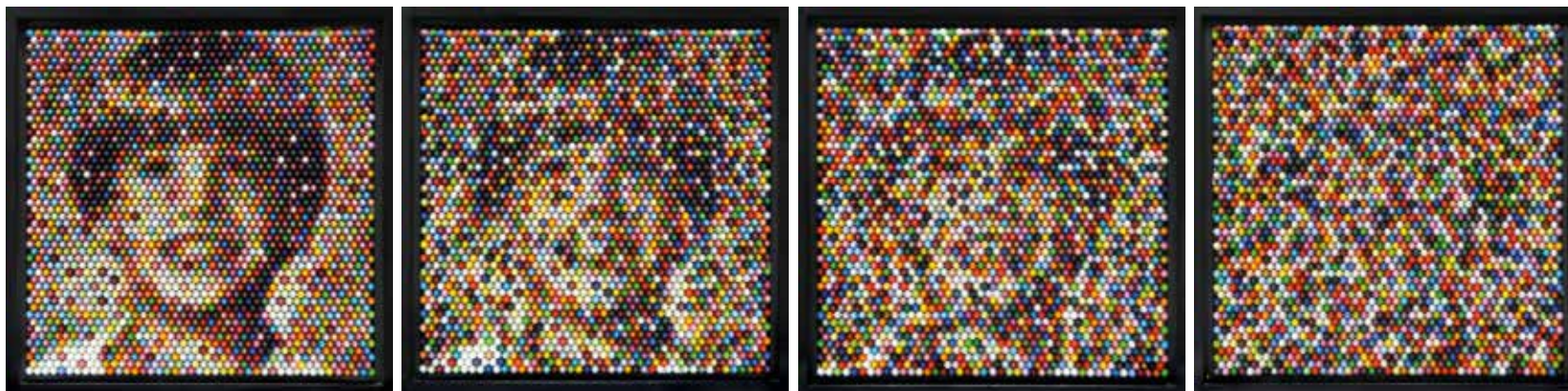
Christian Faur získal titul Bachelor of Science ve fyzice s vedlejším zaměřením na matematiku na California State University Northridge (1997) a titul Master of

Christian Faur holds a Bachelor of Science degree in physics with a minor in mathematics from California State University Northridge (1997), and a Master of Fine Arts degree from the Danube University Krems, Transart Institute, Austria (2008). The recipient of the Ohio Arts Council Individual Excellence Award in 2013, he has participated in numerous solo and group exhibitions throughout the United States. He has also engaged in several new media, interactive collaborations, including *Contained* (interactive dance performance at Denison University, Granville, Ohio: robotic installation work, Flash animation, multi-projector set design, computer programming) and *Ethereal Landscapes: Life, Death and the Body* (multimedia installation, electro-music 2005, Philadelphia, Pennsylvania: hardware development, video work, computer programming, photography).

www.christianfaur.com

Fine Arts na Dunajské univerzitě (Krems), Transart Institute, Rakousko (2008). Jako držitel Ceny za individuální uměleckou kvalitu udělované Radou pro umění státu Ohio (Ohio Arts Council Individual Excellence Award) v roce 2013 se zúčastnil mnoha samostatných i skupinových výstav po celých Spojených státech. Podílel se na několika projektech interaktivní spolupráce v oblasti nových médií, mimo jiné na interaktivním tanečním vystoupení nazvaném Obsažení (na Denison University ve městě Granville ve státě Ohio: robotická instalace, flash animace, multiprojekční scénografie, počítačové programování) a multimediální instalaci Věčné krajiny: život, smrt a tělo (electro-music 2005, Filadelfie, stát Pensylvánie: vývoj hardware, video, počítačové programování, fotografie).

www.christianfaur.com

Parrish, 2012

Hand cast encaustic crayons, four panels; each: 14 ½ x 14 ½ in.
Courtesy of the artist and Kim Foster Gallery, New York, New York

Parrish, 2012

*Ručně skládané voskové pastelky, čtyři panely; každý o rozměrech, 36,8 x 36,8 cm
S laskavým svolením autora a Kim Foster Gallery, New York, stát New York*

HERB GREENE 1929

The music revolution was a vital and integral component of the 1960s San Francisco art scene. Herb Greene photographed the rock musicians and other members of San Francisco's cultural milieu during the height of its creative productivity. Greene, a friend of many of San Francisco's most influential musicians, worked as few photographers have: not as a documenter from the outside, but as a participant within the music scene he was photographing.

The iconic wall of hieroglyphics used as a background for the *Surrealistic Pillow* album cover photography (Jefferson Airplane), along with many other famous photos of San Francisco musicians in the late 1960s, was in Greene's dining room. As he removed wallpaper from the room, Greene found the phrase "Happy New Year" written on the wall. Before he had a chance to paint over it, his roommate drew the hieroglyphics which originally upset him but went on to be synonymous with the image of San Francisco psychedelic music.

Many of his photographs have become signature portraits of these musicians. His revealing portraits of The Jefferson Airplane, Jeff Beck, The Pointer Sisters, The Grateful Dead, Janis Joplin, Led Zeppelin, Carlos Santana, Sly Stone, Rod Stewart and many others helped create an astonishing family album for an entire generation.

www.herbgreenefoto.com

Hudební revoluce byla zásadní a nedílnou součástí umělecké scény v San Francisku 60. let 20. století. Herb Greene fotografoval rockové hvězdy a další osobnosti kulturní scény města v době jejího největšího tvůrčího rozmachu. Přátelil se s mnoha mimořádně vlivnými hudebníky v San Francisku, a proto pracoval jako málokterý fotograf: nikoli jako dokumentátor zvenčí, nýbrž jako účastník přítomný uvnitř hudební scény, kterou fotografoval.

Kultovní stěna s hieroglyfy, která posloužila jako pozadí fotografie skupiny The Jefferson Airplane na obalu alba Surrealistic Pillow (Surrealistický polštář) i mnoha dalších slavných hudebníků v San Francisku na konci 60. let 20. století, byla v Greenově jídelně. Když Green z místnosti odstranil tapety, našel na zdi nápis „Happy New Year“. Než ho stačil přebílit, jeho spolubydlicí namaloval na zeď hieroglyfy, které Greena sice původně rozčillovaly, ale nakonec se staly obrazovým synonymem psychedelické hudby v San Francisku.

Mnoho Greenových fotografií se stalo oficiálními portréty těchto hudebníků. The Jefferson Airplane, Jeff Beck, The Pointer Sisters, The Grateful Dead, Janis Joplin, Led Zeppelin, Carlos Santana, Sly Stone, Rod Stewart a mnoho dalších vděčí Greenovi za sdělné portréty, které pomohly vytvořit úchvatné rodinné album celé jedné generace.

www.herbgreenefoto.com

The Dead on Haight, 1967
Gelatin Silver print, 16 x 20 in.
Courtesy of the artist,
Maynard, Massachusetts

The Dead ve čtvrti Haight, 1967
Stříbro-želatinový tisk, 40,6 x 50,8 cm
S laskavým svolením autora,
Maynard, stát Massachusetts

ERIN HALDRUP 1979

“For my *Forsythia* series I am very interested in the central or iconic space that explodes outwards from the center and fills your field of vision. I am painting an authentic color and emotional sensation from those spring bursts without being too literal spatially.

All of my paintings are also about the act of painting itself. First I am inspired by what I have seen in nature. Then I work within the mysterious formal rules of the two dimensional rectangle to create an equivalent for that experience that has a new life of its own as a painting.”

Erin Haldrup Perrazzelli holds a Bachelor of Arts degree (2002) in printmaking from Indiana State University, Bloomington, and a Master of Fine Arts degree (2006) in painting from the New York Studio School. She studied primarily with Graham Nickson completing more than ten Marathons with him around the world. Her work is in the collections of Lou Reed and Laurie Anderson, Anthony Caro and Ellen Liman among others. She shows regularly in group shows, notable among them: The 2015 *Mix Tape 2* curated by Todd Bienvenue at the Michael David Studio in Brooklyn, New York, and all three Brucennials in New York City curated by Vito Schnabel and The Bruces. She has also created large scale murals for the city of Cleveland, Ohio, and is currently working on a mural for her hometown. She lives and works in upstate New York; Brooklyn, New York; and in Knightstown, Indiana.

www.susaneleyfineart.com

„V souboru *Forsythie* se zabývám především centrálním nebo ikonickým prostorem, který exploduje ze středu směrem ven a vyplňuje vaše zorné pole. Zachycuji autentický barevný a emocionální vjem těchto jarních explozí, aniž je chápu z prostorového hlediska příliš doslovně.

Všechny mé obrazy jsou také výrazem samotného aktu malby. Nejprve nacházím inspiraci v tom, co jsem viděla v přírodě. Pak pracuji s tajemnými formálními pravidly pravoúhlého dvourozměrného útvaru a vytvořím obdobu tohoto prožitku, která pak žije svůj vlastní nový život v podobě obrazu.“

Erin Haldrup Perrazzelli získala titul Bachelor of Arts (2002) v oboru uměleckého tisku na Indiana State University v Bloomingtonu a titul Master of Fine Arts (2006) v oboru malby na New York Studio School. Studovala především u Grahama Nicksona, s nímž po celém světě více než desetkrát absolvovala program Marathon. Její práce mají ve sbírkách například Lou Reed a Laurie Anderson, Anthony Caro a Ellen Liman. Pravidelně se účastní skupinových výstav, mezi nimi zejména výstavy „Mix Tape 2“ v roce 2015 ve studiu Michael David Studio v newyorském Brooklynu, jejímž kurátorem byl Todd Bienvenue, a všech tří výstav Brucennials v New Yorku, jejichž kurátory byli Vito Schnabel a The Bruces. Vytvořila také velkoformátové nástěnné malby pro město Cleveland ve státě Ohio a v současné době pracuje na nástěnné malbě pro své rodné město. Žije a pracuje v severní části státu New York, ve čtvrti Brooklyn v New Yorku a ve městě Knightstown ve státě Indiana.

www.susaneleyfineart.com

Forsythia, 2011. Acrylic, spray paint and oil, 59 x 83 in. Courtesy of the artist and Susan Eley Fine Art, New York, New York
Forsythie, 2011. Akryl, barva ve spreji a olej, 149,9 x 210,8 cm. S laskavým svolením autorky a Susan Eley Fine Art, New York, stát New York

JAY HOCHHEISER 1961

“I was born and raised in Coney Island in Brooklyn, New York, and relied on the backdrop of the Big Apple to hone my photographic skills for more than twenty years. A licensed psychotherapist since 1984, I have been fortunate to find fulfillment in practicing that craft while continuing to pursue the art of photography. In 2008 I returned to Coney Island to meet up with my best friend from my childhood, fellow artist Gary Schwartz. My return seemed determined by some ancestral or even biological imperative. Stepping through the portals of time and memory, I spent that fantastically beautiful day in a state of surreal disorientation. It was both 2008 and 1966, one not more so than the other. My camera was the tether to the real, and the images came to me without relent, clamoring to be snatched up before the hallucinatory gateway was closed. My eye was more keenly focused on those things that seemed unchanged than on all the ones that obviously have. The sights, sounds, smells and ambient energy of that very special place elicited a combination of comfort and nervousness that I could only attribute to the emotional climate of my youth. The resultant images that were presented in the exhibition, *Coney Island in Transition* at Susan Eley Fine Art in 2008 could have emerged from the 1960's or from a magical afternoon in 2008. I am hopeful that the Coney Island mystique will extend for many years to come.”

Jay Hochheiser was born and raised in Brooklyn, New York. He earned his undergraduate degree at Union College, Schenectady, New York, and did additional studies at Saint Martin's College of Art and Design, under Peter Cattrell; and the City of Westminster College, School of Art and Design (both in London, England); and informally with Natasha Bult, director of Black and White School of Photography (New York City).

Hochheiser's photographs have been shown extensively in New Jersey, as well as in London. *Europe Redrawn* (March 2007) at Café Joul with Susan Eley Fine Art was Hochheiser's first solo exhibition in New York City.

www.susaneleyfineart.com

„Narodil jsem se a vyrostl na Coney Islandu ve čtvrti Brooklyn v New Yorku. Scénérie Velkého jablka tvoří pozadí záběrů mých zdokonalujících se fotografických dovedností už přes dvacet let. Jako certifikovaný psychoterapeut od roku 1984 mám to štěstí, že mě baví vykonávat tuto profesi a zároveň se věnovat umělecké fotografii. V roce 2008 jsem se vrátil na Coney Island, abych se setkal se svým nejlepším kamarádem z dětství, uměleckým kolegou Garym Schwartzem. Můj návrat se vyznačoval jakousi atavistickou předurčeností, nebo dokonce biologickou daností. Jak jsem procházel branami času a vzpomínek, strávil jsem onen neskutečně nádherný den ve stavu surrealistické dezorientace. Byl rok 2008 i 1966, oba byly stejně současné. S realitou mne spojoval fotoaparát, kterým ke mně neúprosně proudily obrazy a dožadovaly se toho, abych je zachytil dříve, než se brány halucinačního stavu zavřou. Mé oko se zaměřovalo spíše na ty věci, které se jevíly beze změny, než na všechny ty, které se zřetelně změnily. Pohledy, zvuky, pachy a energie prostředí tohoto prazvláštního místa ve mně vyvolávaly pohodu a zároveň neklid, které jsem mohl připsat jedině emocionálnímu klimatu svého mládí. Výsledné fotografie, které představila výstava s názvem Coney Island v proměnách času v galerii Susan Eley Fine Art v roce 2008, klidně mohly být z 60. let 20. století právě tak jako z jednoho magického odpoledne roku 2008. Doufám, že Coney Island zůstane ještě dlouhá léta tajuplným místem.“

Jay Hochheiser se narodil a vyrostl ve čtvrti Brooklyn v New Yorku. Získal bakalářský titul na Union College v Schenectady ve státě New York a ve studiu pokračoval v Londýně na Saint Martin's College of Art and Design u Petera Cattrella a na City of Westminster College na fakultě umění a designu; a neformálně v New Yorku u Natashi Bult, ředitelky Black and White School of Photography.

Hochheiserovy fotografie jsou hojně vystavovány v New Jersey a také v Londýně. Jeho první samostatnou výstavu v New Yorku uspořádala galerie Susan Eley Fine Art v březnu 2007 v Café Joul pod názvem Překreslená Evropa.

www.susaneleyfineart.com

Astroland, 2008. Transparency inkjet print; edition 1 of 5, 17 x 22 in. Courtesy of the artist and Susan Eley Fine Art, New York, New York
Astroland, 2008. Inkoustový tisk na průsvitné fólii; číslo tisku 1/5, 43,2 x 55,9 cm. S laskavým svolením autora a Susan Eley Fine Art, New York, stát New York

BARBARA KOHL-SPIRO 1940

“A healthy culture has art integrated into its belief system.”

Barbara Kohl-Spiro is a Milwaukee, Wisconsin-based artist whose work has spanned over five decades and has been exhibited internationally. Jewish culture has a strong influence on Spiro's work and is close to her heart. Spiro is particularly interested in art made by common people of various cultures where the art is a reflection of their belief system. This is especially the case in her *Shiviti: Fabric of Prayer* collection, where she draws inspiration from Indian fabrics but uses the medium of handmade paper to create her own interpretation of Shiviti.

Spiro finds it important to note that in many cultures, art is not separate from the lives of its practitioners. Quilts, amulets, blankets, and tapestries, usually created by women, are used as part of daily life or during milestones such as funerals and weddings. These anonymous women do not make these pieces for the purposes of displaying in a museum, thus creating some of the most honest artistic representations of their cultures in the process.

Spiro has exhibited in solo and group exhibitions, including at the Golda Meir Library, University of Wisconsin-Milwaukee; Portals Gallery, Chicago, Illinois; Kohler Art Museum, Sheboygan, Wisconsin; Michael Lord Gallery, Milwaukee, Wisconsin; and Albright-Knox Museum, Buffalo, New York. Her work was included in the Mishkenot Sha'ananim at the Israel Museum, Jerusalem, Israel (2003).

Spiro is represented in the collection of the Albright-Knox Museum, Buffalo, New York; Syracuse University, Syracuse, New York; the Whitney Museum of Art, New York City; and the Bradley Collection, Milwaukee Art Museum, in Wisconsin.

Adapted from the artist's website
www.barbarakohlspiro.com

„Ve zdravé kultuře je umění součástí hodnotového systému.“

Barbara Kohl-Spiro žije v Milwaukee ve státě Minnesota. Její umělecká tvorba překlenula více než pět desetiletí a je vystavována po celém světě. Na autorku silně působí židovská kultura, blízká jejímu srdci. Spiro se zajímá hlavně o umění vytvářené obyčejnými lidmi různých kultur, v nichž je umění odrazem jejich systému hodnot. To platí především o souboru nazvaném Šiviti: Tkanina modlitby, kde čerpá inspiraci z indických látek, ale používá ruční papír k vytvoření své vlastní interpretace šiviti. (Šiviti je kaligrafický obraz složený z hebrejských textů sloužící k očistění a soustředění myšlenek před modlitbou a při ní).

Autorka považuje za důležité upozornit na to, že v mnoha kulturách není umění odděleno od života svých tvůrců. Quilty, amulety, přikrývky a tapiserie, jejichž autorkami jsou obvykle ženy, jsou používány jako součást každodenního života nebo při přelomových událostech, jako jsou pohřby a svatby. Tyto neznámé umělkyně netvoří pro výstavy v muzeích, a dávají tak vzniknout dílům, která patří k nejpoctivějšímu uměleckému ztvárnění jejich kultur.

Barbara Kohl-Spiro představuje své práce na samostatných i skupinových výstavách, uskutečněných například v Knihovně Goldy Meirové na University of Wisconsin v Milwaukee; Portals Gallery v Chicagu ve státě Illinois; Kohler Art Museum v Sheboyganu ve státě Wisconsin; Michael Lord Gallery v Milwaukee ve státě Wisconsin; a Albright-Knox Museum v Buffalu ve státě New York. Její dílo bylo zařazeno do Mishkenot Sha'ananim v Izraelském muzeu v Jeruzalémě (2003).

Práce Barbary Kohl-Spiro jsou obsaženy ve sbírkách těchto institucí: Albright-Knox Museum v Buffalu ve státě New York; Syracuse University, Syracuse ve státě New York; Whitney Museum of Art v New Yorku; Bradley Collection, Milwaukee Art Museum ve Wisconsinu.

*Převzato z internetových stránek autorky
www.barbarakohlspiro.com*

Woman with Doll from Peru, 2010. Mixed media, 48 x 40 in. Courtesy of the artist, Milwaukee, Wisconsin
Žena s panenkou z Peru, 2010. Kombinovaná technika, 121,9 x 101,6 cm. S laskavým svolením autorky, Milwaukee, stát Wisconsin

JEFF KOONS 1955

“Art to me is a humanitarian act and I believe that there is a responsibility that art should somehow be able to affect mankind, to make the world a better place.”

Jeff Koons was born in 1955 in York, Pennsylvania. He studied at the Art Institute of Chicago (Illinois), and received a Bachelor of Fine Arts degree from the Maryland Institute College of Art, Baltimore (1976), and honorary doctorates from the School of the Art Institute of Chicago (2008) and Corcoran College of Art and Design, Washington, D.C. (2002). Koons plucks images and objects from popular culture, framing questions about taste and pleasure. His contextual sleight-of-hand, which transforms banal items into sumptuous icons, takes on a psychological dimension through dramatic shifts in scale, spectacularly engineered surfaces, and subliminal allegories of animals, humans, and anthropomorphized objects. The subject of art history is a constant undercurrent in his work, whether Koons elevates kitsch to the level of classical art, produces photos in the manner of Baroque paintings, or develops public works that borrow techniques and elements of seventeenth-century French garden design. Organizing his own studio production in a manner that rivals a Renaissance workshop, Koons makes computer-assisted, handcrafted works that communicate through their meticulous attention to detail.

Among the awards he has received are The Medal of Arts Award, U.S. Department of State (2013); Officer of the French Legion of Honor (2007); the Artistic Achievement Award from Americans for the Arts (2006); and the Skowhegan Medal for Sculpture (2002). Recent major exhibitions have appeared at Château de Versailles, France (2008); the Metropolitan Museum of Art, New York (2008); Museum of Contemporary Art, Chicago (2008); Neue Nationalgalerie, Berlin (2008); Victoria and Albert Museum, London (2006); Solomon R. Guggenheim Museum, New York (2002); and other institutions. Koons has participated in the Bienal de São Paulo (2002); Venice Biennale (1990, 1997); Sydney Biennale (1990); and the Whitney Biennial (1987, 1989). He was elected as a Fellow to the American Academy for Arts and Sciences in 2005. Jeff Koons lives and works in New York.

www.art21.org/artists/jeff-koons

„Umění je pro mě aktem lidství a já jsem přesvědčen, že posláním umění je působit na lidstvo a zlepšovat svět.“

Jeff Koons se narodil v roce 1955 ve městě York v Pensylvánii. Studoval na Art Institute of Chicago (stát Illinois) a získal titul Bachelor of Fine Arts na Maryland Institute College of Art v Baltimoru (1976) a čestné doktoráty na School of Art Institute of Chicago (2008) a Corcoran College of Art and Design ve Washingtonu, DC (2002). Koons vytrhuje z populární kultury obrazy a objekty, kterými nastoluje otázky týkající se vkusu a zábavy. Jeho kontextuální triková zručnost, kterou transformuje banální věci do okázalých ikon, nabývá psychologického rozměru díky dramatickým posunům měřítka, velkolepě stylizovaným povrchům a podprahovým alegoriím zvířat, lidí a antropomorfizovaných objektů. Téma dějin umění představuje přetrvávající spodní proud jeho tvorby, ať už Koons povyšuje kýč na úroveň klasického umění, zhotovuje fotografie ve stylu barokních obrazů, nebo vytváří veřejná díla, která si vypůjčují techniky a prvky francouzské zahradní architektury sedmnáctého století. Práci ve vlastním ateliéru uspořádal způsobem srovnatelným s renesanční dílnou a tvořil za pomoci počítače řemeslná díla oslovující diváka pečlivým smyslem pro detail.

Ke získaným oceněním patří Medal of Arts Award Ministerstva zahraničí USA (2013); titul důstojníka francouzské Čestné legie (2007); ocenění za umělecké zásluhy od organizace Američané pro umění (Artistic Achievement Award, Americans for the Arts) (2006); a medaile umělecké školy Skowhegan za sochařství (2002). Rozsáhlé výstavy jeho prací hostily v poslední době zámek Versailles ve Francii (2008); Metropolitní muzeum umění v New Yorku (2008); Muzeum současného umění v Chicagu (2008); Neue Nationalgalerie v Berlíně (2008); Victoria and Albert Museum v Londýně (2006); Solomon R. Guggenheim Museum v New Yorku (2002) a další instituce. Jeff Koons se zúčastnil Bienal de São Paulo (2002); Benátského Bienále (1990, 1997); Bienále v Sydney (1990); a Bienále ve Whitney (1987, 1989). V roce 2005 byl zvolen členem Americké akademie umění a věd. Jeff Koons žije a pracuje v New Yorku.

www.art21.org/artists/jeff-koons

Play-Doh, 2015. Archival pigmented inkjet.
42 ½ x 36 in. Gift of the artist to the Foundation for
Art and Preservation in Embassies, Washington, D.C.
Play-Doh, 2015. Archivní pigmentový inkoustový tisk,
108 x 91,4 cm. Autorem věnováno Nadaci pro umění a
památkovou péči na velvyslanectvích (Foundation for
Art and Preservation in Embassies, Washington, D.C.)

KIM LUTTRELL 1965

“An artist goes through many changes in style, much experimentation, to find what truly fulfills their needs. That is what compels an artist to do what they do, to satisfy certain needs and desires.

Recently, I have found a fascination in using my hands more. Wanting to see or feel my work in a different way, a desire to sculpt or build. Thus began the transformation into the cutting of my work. First with strips, then weaving the cut work. I still felt I needed to let go of the painting process for a time. It was not intricate enough to allow me to get into my work.

As a child, I had a need to collect things, little objects both found and given to me. We never grow out of many of our childhood habits and through this same habit, I found myself collecting different cards over the years. I saw something in the words on an advertisement or in a picture. Cutting them smaller and into sections gave me more control over what they said. I could see these images joining together and becoming one, a larger image. To me, these smaller sections are now walking through my work on a path where I am the trail leader.

In addition to this, I found myself obsessively, for hours on end, slicing paint adhered to my work clothes which I have used as a palette. I then sift through, what amounts to, thousands of layered paint chips to build and sculpt pieces which become visually uncontrollable, taking on their own erratic design. These “Abstract Forms” seem to mimic nature and humans, unique and individual, but when together, form something greater. Upon looking into any given section, the viewer is given an experience of indescribable fascination.

The expectation I have for my work is to allow the viewer to get an immediate relationship with each piece and to fully experience it the way I do.”

Kim Luttrell was raised in Kentucky and attended the Ringling School of Fine Art and Design in Sarasota, Florida, with additional studies in printmaking at the Art Students League, New York City. She moved to New York in 1991 where she worked for six years creating three-dimensional, functional pieces. Her works are in corporate and private collections throughout the United States, Holland, Israel, Australia, Argentina, England, Brazil, China, Japan and the Republic of Guinea. She has participated in solo and group shows in New York. Luttrell was also the topic of an independent documentary produced by an Australian filmmaker. Her work has been added to the permanent archives of the Library and Research Center of the National Museum of Women in the Arts in Washington, D.C.

www.susaneleyfineart.com

„Výtvarník prochází mnoha změnami stylu, mnoha experimenty, aby našel to, co skutečně naplňuje jeho potřeby. Právě to jej nutí, aby dělal to, co dělá, aby uspokojil určité potřeby a touhy.

V poslední době mě okouzljuje možnost více tvořit vlastníma rukama. Snaha vidět nebo cítit svou práci jiným způsobem, touha sochat nebo stavět. Tak začala proměna mé práce ve stříhání. Nejprve jsem materiál rozstříhala na proužky a ty pak skládala k sobě. Pořád jsem cítila, že potřebuji proces malby na nějakou dobu opustit. Nebyl dostatečně složitý na to, aby mi umožnil dostat se pod povrch mého díla.

Jako dítě jsem měla potřebu sbírat věci, drobné předměty, které jsem našla nebo které mi někdo dal. Z mnoha dětských návyků nikdy nevyrosteme a právě díky takovému návyku jsem postupem let začala sbírat různé kartičky. Viděla jsem něco ve slovech reklamy nebo na obrázku. Když jsem je rozstříhala na menší části a díly, získala jsem větší kontrolu nad tím, co sdělovaly. Viděla jsem, jak se ty obrazy spojují a stávají se jedním, větším obrazem. V mém vnímání teď tyto menší díly vystupují na cestu, po které je já sama vedu.

Vedle toho mám nutkání celé hodiny krájet na plátky zaschlou barvu přilepenou na pracovních oděvech, které mi sloužily jako paleta. Pak se probírám tisíce plátků s vrstvami barev, z nichž stavím a skládám objekty, které se stávají vizuálně neovladatelnými získávající svůj vlastní, nevyčísitelný vzhled. Tyto „abstraktní formy“ jakoby napodobují přírodu a lidi, jedinečné a individuální, avšak pohromadě tvoří cosi většího. Pohled na libovolný dílek dává divákovi prožitek nepopsatelné fascinace.

Moje práce mají umožnit divákovi získat bezprostřední vztah ke každému objektu a plně ho prožít tak, jako ho prožívám já.“

Kim Luttrell vyrostla v Kentucky a studovala výtvarná umění a design na Ringling School of Fine Art and Design v Sarasotě na Floridě. Dále se věnovala studiu uměleckého tisku na Art Students League v New Yorku. V roce 1991 se přestěhovala do New Yorku, kde se šest let věnovala vytváření trojrozměrných, funkčních objektů. Její díla jsou ve firemních i soukromých sbírkách po celých Spojených státech, v Holandsku, Izraeli, Austrálii, Argentině, Anglii, Brazílii, Číně, Japonsku a Guinejské republice. Svou tvorbu představila na samostatných a skupinových výstavách v New Yorku. Australský dokumentarista natočil o autorce samostatný film. Její díla byla zařazena do stálého archivu Knihovny a vědeckého centra Národního muzea žen v umění ve Washingtonu, D.C.

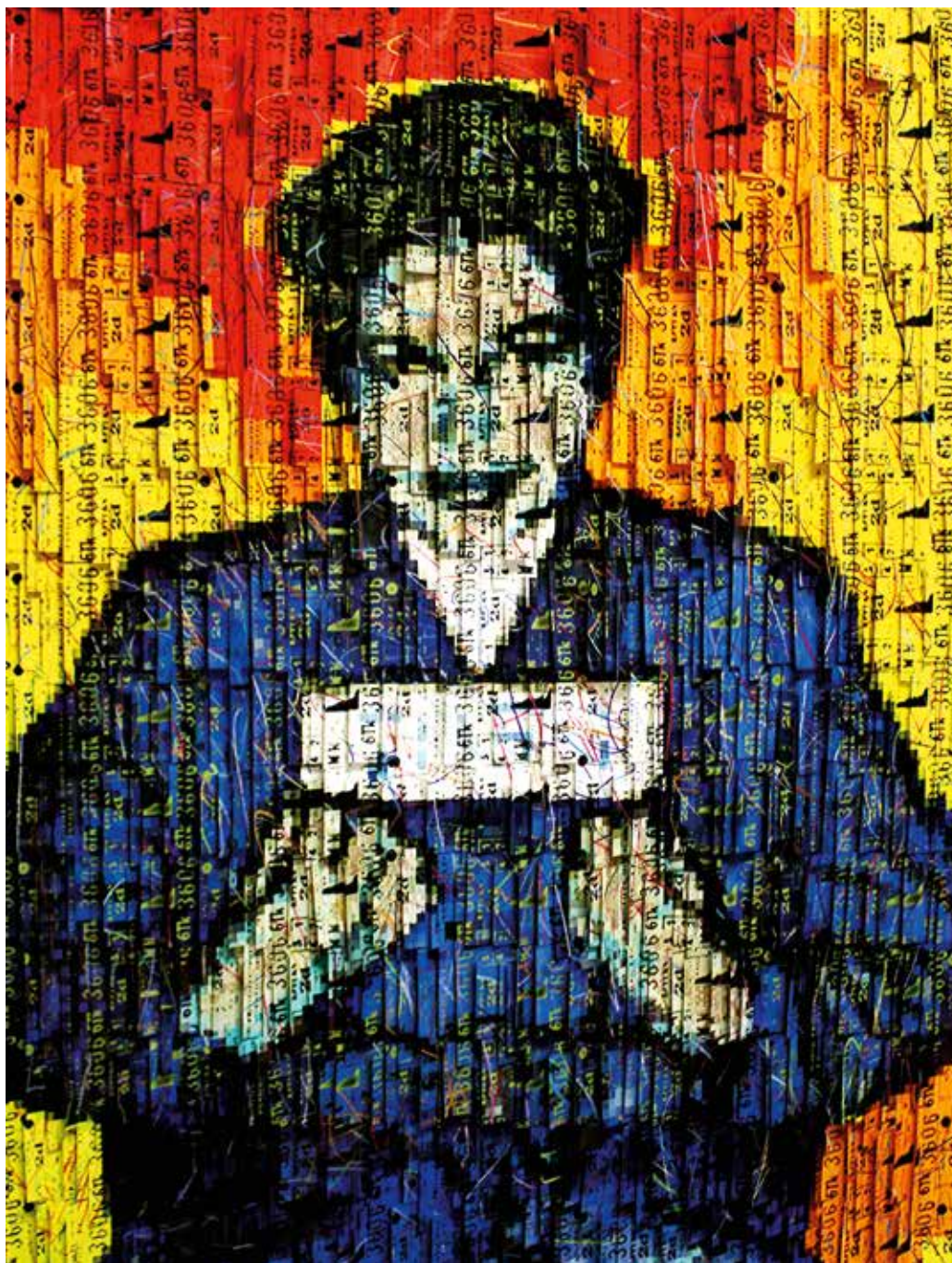
www.susaneleyfineart.com

Where Are We Going? 2007. Advertising cards, Bill of Rights miniatures, U.S. Constitution miniatures, 33 x 58 in.
Courtesy of the artist and Susan Eley Fine Art, New York, New York

Kam jdeme?, 2007. Propagační informační karty, miniatury Listiny základních práv, miniatury Ústavy USA, 83,8 x 147,3 cm
S laskavým svolením autorky a Susan Eley Fine Art, New York, stát New York

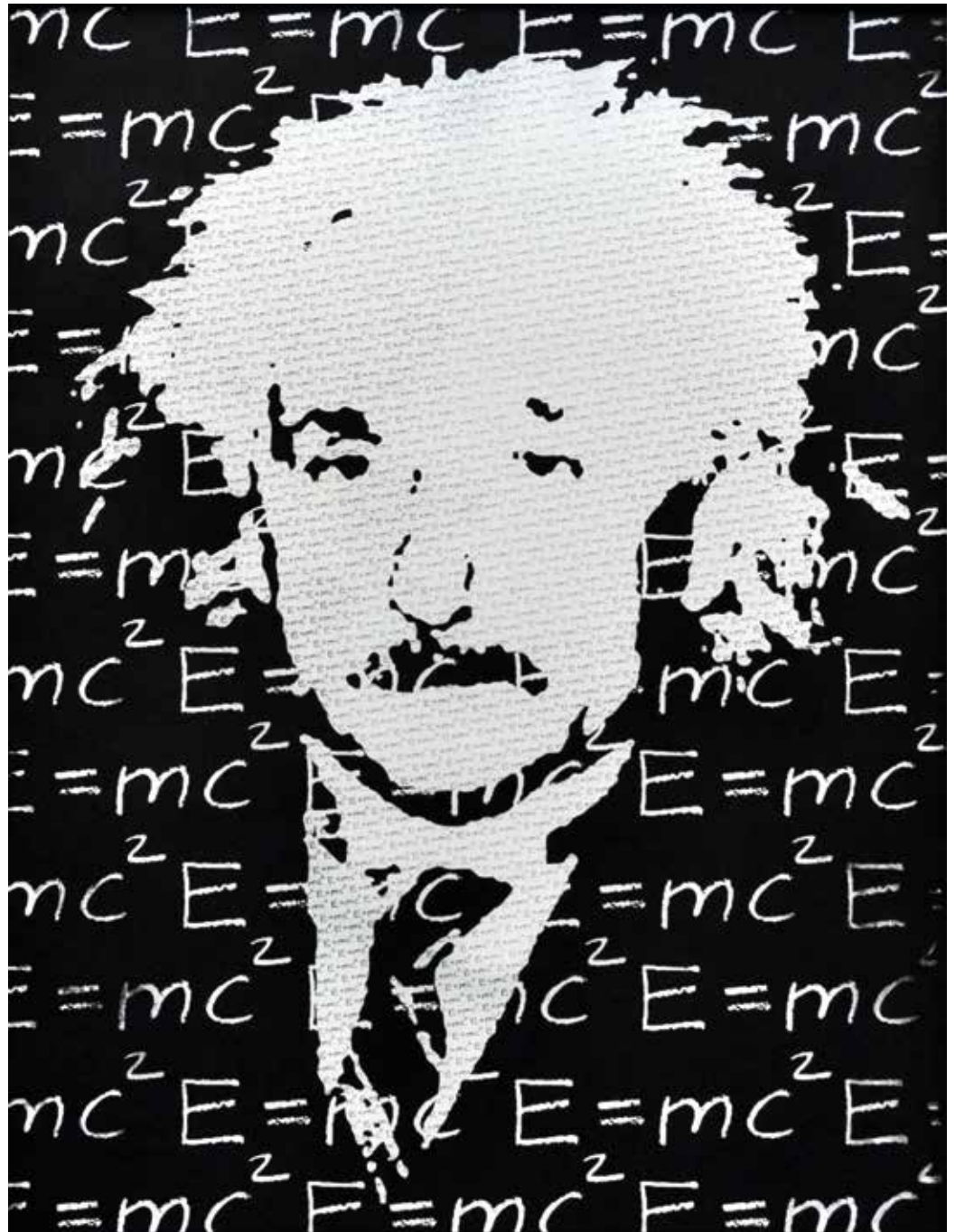
KIM LUTTRELL

Rosa Parks, 2009
Digital bus tickets and mixed media,
44 x 34 x 2 in.

Courtesy of the artist and Susan Eley Fine Art,
New York, New York

Rosa Parksová, 2009
Digitální jízdenky na autobus a kombinovaná technika,
111,8 x 86,4 x 5,1 cm
S laskavým svolením autorky a Susan Eley Fine Art,
New York, stát New York

**The True Sign of Intelligence Is Not
Knowledge but Imagination.** 2010
Serigraph on chalkboard with molding,
eraser, and chalk, 42 ½ x 32 ½ x 3 in.
Courtesy of the artist and Susan Eley Fine Art,
New York, New York

**Skutečnou známkou inteligence není znalost,
ale představivost.** 2010
Serigrafie na tabuli s gumovou křídou
na odkládací liště, 108 x 82,6 x 7,6 cm
S laskavým svolením autorky a Susan Eley Fine Art,
New York, stát New York

JIM MARSHALL 1936-2010

Jim Marshall was a photographer whose images of Jimi Hendrix, the Rolling Stones, Johnny Cash and others in the 1960s and 1970s helped define their subjects as well as rock 'n' roll photography itself. In crisp photographs, shot mostly in black and white and with a stable of trusty Leica range finders, Marshall captured pop stars in their full onstage glory, as well as in unguarded offstage scenes that humanized them as approachable or vulnerable. Among his most famous pictures are Hendrix setting his guitar aflame at the Monterey International Pop Festival in 1967, which established Hendrix's early reputation as a wild man; Cash angrily gesturing with his middle finger while at San Quentin State Prison in 1969; a boyish Bob Dylan following a stray tire down a New York street in 1963; and Janis Joplin clutching a bottle of Southern Comfort backstage in 1968.

To get those pictures Marshall insisted on extraordinary access, and usually got it. He was a favored portraitist for many of his subjects, who sometimes allowed him to follow them for days. He was the only photographer allowed backstage for the Beatles' 1966 farewell concert in San Francisco, was at Woodstock in 1969, and shot the Rolling Stones' 1972 tour on assignment for *Life* magazine.

With an imposing presence and gruff, forceful personality, Marshall was something of a rock star himself, and musicians respected him as much for his pictures as for his dedication to getting them. Yet he saw his work largely in photojournalistic terms, capturing a natural scene instead of staging an artificial one. "When I'm photographing people, I don't like to give any direction," he wrote in the introduction to his 1997 retrospective book, *Not Fade Away*. "There are no hair people fussing around, no makeup artists. I'm like a reporter, only with a camera; I react to my subject in their environment, and if it's going well, I get so immersed in it that I become one with the camera."

James Joseph Marshall was born in Chicago, and moved with his family to San Francisco two years later. His father, a house painter, left when he was a boy, and his mother worked in a laundry. As a child he enjoyed playing with his Kodak Brownie, but it was not until about 1960 that Marshall, equipped with his first Leica M2, found his calling through a chance encounter with John Coltrane. "He asked me for directions to a club," he said in a 2004 interview. "I told him I'd pick him up and take him there if he'd let me take his picture." In addition to Coltrane, he shot Miles Davis, Thelonious Monk, and other jazz stars. But he is best known for his extensive catalog of 1960s and 1970s rockers, which includes most of the San Francisco psychedelic groups as well as Jim Morrison, the Who, Led Zeppelin, Neil Young, and the Allman Brothers Band.

Jim Marshall byl fotograf, jehož záběry Jimiho Hendrixe, Rolling Stones, Johnnyho Cashe a dalších v 60. a 70. letech 20. století pomohly nejen definovat zachycené osobnosti, ale i samotné fotografování rockové hudby. Svěžími fotografiemi, pořizovanými většinou černobíle skrz hledáčky spolehlivých aparátů značky Leica, Marshall zachycoval popové hvězdy v jejich plné záři na pódiích i v nestřežených okamžicích v zákulisí, kde působily lidsky přátelsky nebo zranitelně. Mezi jeho nejznámější díla patří fotografie Jimiho Hendrixe, zapalujícího svou kytaru na pódiu Mezinárodního festivalu populární hudby v Monterey v roce 1967, která Hendrixovi rychle získala pověst nespoutaného divocha, fotografie z roku 1969, na níž rozzlobený Johnny Cash gestikuluje vztyčeným prostředníčkem ve státní věznici v San Quentinu, fotografie mladého Boba Dylana z roku 1963, na které běží po newyorské ulici za kutálející se pneumatikou, a fotografie Janis Joplin svírající v zákulisí láhev Southern Comfort z roku 1968.

Aby tyto záběry mohl Marshall pořádit, vyžadoval a obvykle také dostal mimořádný přístup. Byl oblíbeným portrétistou mnoha fotografovaných, kteří mu občas dovolili, aby s nimi byl i několik dní. Byl jediným fotografem, který měl povolen vstup do zákulisí při posledním koncertu Beatles v roce 1966 v San Francisku; byl ve Woodstocku v roce 1969 a na zakázku pro časopis Life fotografoval Rolling Stones na turné v roce 1972.

Díky svému působivému vystupování a rázné, energické osobnosti byl Marshall sám tak trochu jako rocková hvězda a hudebníci ho uznávali kvůli jeho fotografiím stejně jako kvůli nasazení, které věnoval tomu, aby je mohl pořádit. Přesto chápal svou práci do značné míry jako fotožurnalistiku, takže zachycoval přirozenou scénu a nevytvářel umělo. „Když fotografuji lidi, nechci dávat žádné pokyny,“ napsal v úvodu ke své retrospektivní knize Not Fade Away vydané v roce 1997. „Kolem se nepletou žádní kadeřníci, žádní vizážisté. Jsem jako reportér, jen s fotoaparátem. Reaguji na svůj objekt v jeho prostředí, a pokud to jde dobře, ponořím se do něj natolik, že splynu s fotoaparátem v jeden celek.“

James Joseph Marshall se narodil v Chicagu a jeho rodina se o dva roky později přestěhovala do San Franciska. Jeho otec, natěrač fasád, odešel, když byl James ještě chlapec, matka pracovala v prádelně. Jako dítě si rád hrával s fotoaparátem Kodak Brownie, ale teprve kolem roku 1960, vybaven svým prvním přístrojem Leica M2, se Marshall díky náhodnému setkání s Johnem Coltranem shlédl ve své profesi. „Zeptal se mě na cestu do klubu,“ uvedl při rozhovoru v roce 2004. „Řekl jsem mu, že ho vyzvednu a vezmu ho tam, když mi dovolí, abych ho vyfotografoval.“ Na záběrech se vedle Coltranea objevil Miles Davis, Thelonious Monk a další jazzové hvězdy. Ovšem největší věhlas získal svým rozsáhlým katalogem fotografií

In 1962 Marshall moved to Greenwich Village, where his neighbors included Dylan and Judy Collins. But after two years he returned to San Francisco, where he remained. In his career he shot for *Rolling Stone* and other magazines and had more than 500 album cover credits. In addition to numerous gallery shows, his work was included in the Brooklyn Museum's exhibition, *Who Shot Rock & Roll: A Photographic History, 1955 to the Present*. He died in New York in 2010, while promoting *Match Prints*, a new book on which he collaborated with his friend and fellow photographer Timothy White.

Adapted from the
www.nytimes.com/2010/03/25/arts/music/25marshall.html
www.jimmarshallphotographyllc.com

rockových hudebníků z 60. a 70. let 20. století, který zachycuje většinu psychedelických kapel v San Francisku, ale nechybí v něm ani Jim Morrison, The Who, Led Zeppelin, Neil Young a The Allman Brothers Band.

V roce 1962 se Jim Marshall přestěhoval do Greenwich Village, kde byli mezi jeho sousedy Bob Dylan a Judy Collins. Po dvou letech se však do San Franciska vrátil a zůstal tam už natrvalo. Během své kariéry fotografoval pro Rolling Stone a další časopisy a jeho záběry zdobily přední strany více než pěti set alb. Vedle četných galerijních výstav se jeho fotografie staly součástí výstavy Brooklynského muzea nazvané Kdo fotografoval rokenrol: fotografická historie, od roku 1955 do současnosti. Zemřel v New Yorku v roce 2010, když propagoval svou novou knihu Match Prints, na které spolupracoval jeho kamarád a kolega fotograf Timothy White.

Převzato s úpravami ze stránek
www.nytimes.com/2010/03/25/arts/music/25marshall.html
www.jimmarshallphotographyllc.com

Grace Slick and Janis Joplin, Queen Bees, San Francisco, California, 1967
Archival color photograph, 16 x 20 in. Courtesy of Jim Marshall Photography LLC
Photo credit © Jim Marshall Photography LLC

Grace Slick a Janis Joplin, královny rocku, San Francisco, Kalifornie, 1967
Archivní barevná fotografie, 40,6 x 50,8 cm. S laskavým svolením Jim Marshall
Photography. Jim Marshall Photography LLC
Foto © Jim Marshall Photography LLC

JIM MARSHALL

Jefferson Airplane, The Haight/Ashbury, San Francisco, California, 1967

Archival color photograph, 16 x 20 in. Courtesy of Jim Marshall Photography LLC. Photo credit © Jim Marshall Photography LLC

Jefferson Airplane, The Haight/Ashbury, San Francisco, Kalifornie, 1967

Archivní barevná fotografie, 40,6 x 50,8 cm. S laskavým svolením Jim Marshall Photography. Jim Marshall Photography LLC. Foto © Jim Marshall Photography LLC

Johnny Cash shaking the hand of Glen Sherley at Folsom Prison, California, 1968
Archival color photograph, 20 x 24 in. Courtesy of Jim Marshall Photography LLC. Photo credit © Jim Marshall Photography LLC

Johnny Cash si podává ruku s Glenem Sherleym ve Folsomské věznici, Kalifornie, 1968
Archivní barevná fotografie, 50,8 x 61 cm. JS laskavým svolením Jim Marshall Photography. im Marshall Photography LLC. Foto © Jim Marshall Photography LLC

JIM MARSHALL

Johnny Cash & Bob Dylan, The Johnny Cash Show, Nashville, Tennessee, 1969
Gelatin silver photograph, 16 x 20 in. Courtesy of Jim Marshall Photography LLC. Photo credit © Jim Marshall Photography LLC

Johnny Cash a Bob Dylan, pořad The Johnny Cash Show, Nashville, Tennessee, 1969
Stříbro-želatinová fotografie, 40,6 x 50,8 cm. S laskavým svolením Jim Marshall Photography. Jim Marshall Photography LLC. Foto © Jim Marshall Photography LLC

Brian Jones and Jimi Hendrix, Monterey International Pop Festival, California, 1967
Archival black and white photograph, 20 x 24 in. Courtesy of Jim Marshall Photography LLC. Photo credit © Jim Marshall Photography LLC

Brian Jones a Jimi Hendrix, Mezinárodní festival populární hudby v Monterey, Kalifornie, 1967
Archivní černobílá fotografie, 50,8 x 61 cm. S laskavým svolením Jim Marshall Photography. Jim Marshall Photography LLC. Foto © Jim Marshall Photography LLC

KIM NOVAK 1933

“I never dreamed of becoming an actress or a movie star. As a young girl I won two scholarships to the prestigious Chicago Art Institute where I hoped one day to become a great artist. Working as a model during junior college, I traveled to Hollywood on summer vacation where I was discovered by an agent and signed to Columbia Pictures.

In 1956 I became the No. 1 box office star in the world for three years, starring opposite actors such as Jimmy Stewart, William Holden and Frank Sinatra, and working with directors like Alfred Hitchcock. My most famous film was Hitchcock's *Vertigo*, which is considered by many to be the greatest movie ever made. *Picnic* and *Bell, Book and Candle* were two of my favorites.

It is so rewarding to know that my film work is receiving more acclaim with the passage of time. Although I have never received an Oscar, I was given a Golden Globe and have been honored with the prestigious Golden Bear Award for Lifetime Achievement. In 2003 I was presented with the Eastman Kodak Archives Award for my contribution to film – preceded by honorees Greta Garbo, Jimmy Stewart, Audrey Hepburn, Martin Scorsese and Meryl Streep.

At the height of my film career I decided to walk away from Hollywood – not wanting to fall prey to the tragic endings that often result when stars and sex symbols get lost in an identity crisis. I turned my back on a successful and lucrative career to define who I was and what I really wanted to give and get out of life. I moved to a cliffside dwelling along the wild coast of Big Sur, California, with the purpose of creating a lifestyle in harmony with nature while combining it with my love of painting and writing poetry. I remember how pleased I was when one of my poems was made into a song and recorded by the Kingston Trio and Harry Belafonte.

I married twice, first to a Shakespearean actor from England after we fell in love while filming *The Amorous Adventures of Moll Flanders*, and then again to my soul mate, equine veterinarian Robert Malloy. We now live and love with our dogs and horses in Southern Oregon. When not off riding in the hills and valleys, I am off painting the hills and valleys.

My first dream has never changed. I feel so grateful for the perspective I gained while experiencing the art of “make believe” in Hollywood, and then returning to my first goal to refine my talent and paint my feeling. Over these years I have had the opportunity to study with many fine artists. I have been particularly blessed to receive the wisdom and influence of my two great and irreplaceable mentors, Harley Brown and Richard McKinley. Now I feel ready to share some of the results of these past years. My only limitations are the boundaries of my imagination. I

„Nikdy jsem nesnila o tom, že bych chtěla být herečkou nebo filmovou hvězdou. V dívčím věku jsem získala dvě stipendia na prestižní Chicago Art Institute a doufala jsem, že se tam jednoho dne stanu skvělou maličkou. Na začátku studia na vysoké škole jsem pracovala jako modelka a jela jsem na prázdniny do Hollywoodu, kde mě objevil filmový agent a zajistil mi smlouvu se společností Columbia Pictures.

V roce 1956 jsem se na tři roky stala největší světovou hvězdou komerčně úspěšných filmů a hrála jsem hlavní role s takovými herci, jako byli Jimmy Stewart, William Holden a Frank Sinatra, a pracovala s režiséry, jako byl například Alfred Hitchcock. Mým nejslavnějším filmem byla Hitchcockova Závrat/ Vertigo, kterou mnozí považují za nejlepší film všech dob. K mým oblíbeným patřily dva filmy, Piknik a Zvon, kniha a svíčka.

Velice mne těší, že s odstupem času získávají moje herecké výkony ve filmech stále větší ohlas. Nikdy jsem sice nezískala Oscara, ale dostala jsem Zlatý glóbus a byla jsem poctěna prestižní cenou Zlatého medvěda za celoživotní dílo. V roce 2003 mi bylo uděleno ocenění Eastman Kodak Archives Award za přínos filmu – přede mnou tuto cenu dostali Greta Garbo, Jimmy Stewart, Audrey Hepburnová, Martin Scorsese a Meryl Streepová.

Na vrcholu své filmové dráhy jsem se rozhodla z Hollywoodu odejít – nechtěla jsem padnout za obětí tragickým koncům, které často nastávají, když se hvězdy a sexuální symboly ztratí v krizi identity. Dala jsem sbohem úspěšné a lukrativní kariéře, abych si ujasnila, kdo jsem, co opravdu chci životu dát a co od něj chci získat. Přestěhovala jsem se do domu na útesu divokého pobřeží Big Sur v Kalifornii, abych dosáhla života v harmonii s přírodou a zároveň jej spojila se svou láskou k malování a psaní poezie. Vzpomínám si, jakou jsem měla radost, když si Kingston Trio a Harry Belafonte vybrali jednu z mých básní pro text své písně a nahráli ji.

Vdala jsem se dvakrát, nejprve za shakespearovského herce z Anglie, když jsme se do sebe zamilovali během natáčení filmu Milostná dobrodružství Moll Flandersové, poté za nejbližšího přítele, koňského veterináře Roberta Malloye. Naše láska našla domov v Jižním Oregonu, kde žijeme a kde máme své psy a koně. Pokud právě nejsme na vyjíždě po kopcích a údolích, chodím ty kopce a ta údolí malovat.

Můj první sen se nikdy nezměnil. Cítím velký vděk za nadhled, který jsem získala díky zkušenosti s uměním „filmového klamu“ v Hollywoodu, a za to, že jsem se pak vrátila ke svému prvotnímu cíli zdokonalit svůj talent a vyjádřit svůj pocit malbou. Během těch let jsem měla možnost studovat u mnoha výtvarníků. Zvláštním požehnáním pro mne bylo, že mi předávali svou moudrost a působili na mne dva velcí a nenahraditelní mentoři, Harley Brown a Richard McKinley. Teď cítím, že jsem připravena ukázat některé z výsledků práce uplynulých let. Mým jediným omezením

hope always to be able to stretch my mind as I exercise my body so that I will keep growing my dreams and expressing my fantasies.

I've lived a long, rich life, and the wonders of Nature have allowed my eyes to retain their innocence to experience things for the first time. There is so much of life that still touches me profoundly, and if I can touch someone else along the way, in my own way, I can't imagine any better reward!"

www.kimnovakartist.com

jsou hranice mé představivosti. Doufám, že vždy dokážu napínat svou mysl tak, jako cvičím své tělo, abych své sny dále rozvíjela a uměla vyjádřit své představy.

Prožila jsem dlouhý, bohatý život a zázraky Přírody umožnily, že mé oči si uchovaly nevinnost a dovedou prožívat věci vždy znovu poprvé. Je tolik života, který se mě stále hluboce dotýká, a pokud mohu svým vlastním způsobem na této cestě oslovit někoho dalšího, neumím si představit lepší odměnu!"

www.kimnovakartist.com

Rainbow Voices, 2014

Pastel over watercolor underpainting, 18 1/8 x 13 in.
Courtesy of the artist, Eagle Point, Oregon

Duhové hlasy, 2014

Pastel na akvarelové podmalbě, 46 x 33 cm
S laskavým svolením autorky, Eagle Point, stát Oregon

MARIA PASSAROTTI 1978

"I have always been intrigued by the intersection of man and nature. Growing up in suburbia, I became aware of the imprint individuals leave on their land, nature's undeniable presence, as well as the abundance of iconic architectural elements that fill our landscape. As an artist, I've turned to the urban and suburban landscape as my subject and inspiration. The image displayed here is a selection from an evolving body of work based on the everyday landscape of houses, trees and fences.

The disappearance of the horizon and overpopulation in our surroundings has redirected our landscape to a smaller scale vista. In my photographs I transform unkempt backyards into wildernesses, narrow strips of trees along parking lots into forests and golf courses and basketball courts into fields. The patterns and textures of nature bring beauty to the image and provide the viewer with a means to meditate upon the chaotic beauty of nature.

I am especially interested in photographing landscapes at night using long exposures to create beautifully illuminated shadow areas and an awareness of the passing of time. These images invite viewers to explore scenes carved out by illumination from headlights, streetlights and lights through windows. Since it is difficult to determine the time of day the photograph was taken or what the light source is, many of these images are disorienting and haunting as if glimpsed in a dream.

Using photography as a medium I try not to document this landscape but to create magical interpretations of everyday, mundane spaces. I look for beauty in the combination of man-made and natural materials seeking images where these elements peacefully coexist or one aggressively dominates the other. A tension is created by the absence of people in the images, since there is an undeniable human presence within each landscape often creating a staged feeling where something is about to, or just did take place."

Photographer and painter Maria Passarotti graduated in 2000, with a Bachelor of Fine Arts degree from the Cooper Union for the Advancement of Science and Art, New York. Her work has been showcased in galleries in New York and Vancouver, British Columbia, and resides in dozens of private collections. Passarotti was the co-director of the women's photography collective, Nymphoto. She lives and works in Tappan, New York.

www.susaneleyfineart.com

„Vždy mě fascinovalo protínání lidského a přírodního světa. Vyrostla jsem na předměstí, kde jsem rozeznávala stopy zanechané na zemi člověkem, nepopíratelnou přítomnost přírody, stejně jako množství výrazných architektonických prvků, které zaplňují naši krajinu. Jako umělkyně se obracím k městské a příměstské krajině jako ke svému tématu a inspiraci. Vystavená fotografie je vybrána z postupně se vyvíjejícího souboru prací založených na každodenní krajině domů, stromů a plotů.

Zmizení obzoru a přelidnění v našem okolí vedlo k tomu, že měřítko výhledu do krajiny se zmenšilo. Ve svých fotografiích přetvářím zanedbané zadní trakty budov na divočinu, úzké pásy stromů podél parkovišť na lesy a golfová a basketbalová hřiště na pole. Vzory a textury přírody dávají záběru krásu a poskytují divákovi prostředky k přemítání o chaotické kráse přírody.

Zajímá mě především fotografování nočních krajin pomocí dlouhých expozic k dosažení zajímavě nasvětlených ploch stínu a probuzení povědomí o plynutí času. Tyto záběry vybízejí diváky ke zkoumání scén vytvarovaných světlem automobilových reflektorů, pouličních lamp a rozsvícených oken. Vzhledem k tomu, že je obtížné určit čas pořízení fotografie nebo zdroj světla, jsou mnohé z těchto záběrů matoucí a vtíravé, jako kdybychom je zahlédli ve snu.

Fotografii nepoužívám jako médium proto, abych tuto krajinu zdokumentovala, nýbrž abych vytvářela magické interpretace obyčejného prostoru světské každodennosti. Hledám krásu ve spojení umělých a přírodních materiálů a snažím se tvořit fotografie, v nichž tyto prvky existují mírumilovně vedle sebe nebo v nichž jeden agresivně dominuje nad druhým. Nepřítomnost lidí v záběru vytváří napětí, protože člověk je nepopíratelně přítomen v každé krajině, takže často vzniká dojem inscenovaného záběru, kde se k něčemu schyluje nebo kde se právě něco odehrálo.“

Fotografka a malířka Maria Passarotti získala v roce 2000 titul Bachelor of Fine Arts na Cooper Union for the Advancement of Science and Art v New Yorku. Její práce byly vystaveny v galeriích v New Yorku a Vancouveru v Britské Kolumbii a jsou součástí desítek soukromých sbírek. Maria Passarotti byla spoluředitelkou ženského fotografického družstva Nymphoto. Žije a pracuje v Tappanu ve státě New York.

www.susaneleyfineart.com

Allerton, 2005. Digital C print; edition 3 of 10, 36 x 29 in. Courtesy of the artist and Susan Eley Fine Art, New York, New York
Allerton, 2005. Digitální chromogenní tisk; číslo tisku 3/10, 91,4 x 73,7 cm. S laskavým svolením autorky a Susan Eley Fine Art, New York, stát New York

WILLIAM WEGMAN 1943

“My Weimaraners are perfect fashion models. Their elegant, slinky forms are covered in gray – and gray, everyone knows, goes with anything.”

Born in Holyoke, Massachusetts, William Wegman received a Bachelor of Fine Arts degree in painting from the Massachusetts College of Art in Boston in 1965, and a Master of Fine Arts degree from the University of Illinois Urbana-Champaign in 1967. Starting in 1970, he taught for one year at California State College in Long Beach, where he became interested in photography and video and got his dog, Man Ray. Known in the art world and beyond for his endearing deadpan presence, Man Ray became a central figure in Wegman's photographs and videotapes. In 1972, the two moved to New York and continued a collaboration that was to last for twelve years.

In 1986 a new dog, Fay Ray, came into Wegman's life and soon thereafter another prolific collaboration began, marked by the artist's extensive use of the Polaroid 20 x 24 inch camera. With the birth of Fay's litter in 1989, Wegman's cast grew to include Fay's offspring: Battina, Crooky, and Chundo. Since then four new dogs have joined the family; Battina's son Chip in 1995, Chip's son Bobbin in 1999, Candy in 2000, and Candy and Bobbin's daughter Penny in 2004. Out of Wegman's involvement grew a series of books and videos inspired by the dogs' various acting abilities.

Over the years, Wegman has participated in numerous museum and gallery exhibitions both in the United States and abroad. They included a retrospective originated by the Kunstmuseum in Lucerne, Switzerland, that travelled to museums throughout Europe and the United States, including the Centre Pompidou in Paris, and the Whitney Museum of American Art in New York. More recent retrospectives have toured Japan, Sweden, and North America. Currently, the artist divides his time between New York and Maine. Of his piece, *View Points*, Wegman states: “It seemed to have the right spirit. It is both literally and figuratively reflective. And it looks like a flag. Penny was one of my favorite models. She posed effortlessly as though she was born to it. She was.”

www.wegmanworld.com

„Moji výmarští ohaři jsou dokonalí modelové. Jejich elegantní, obtažené tvary jsou pokryty šedou barvou – a šedá, jak každý ví, se hodí ke všemu.“

William Wegman se narodil v Holyoke ve státě Massachusetts. V roce 1965 získal na Massachusetts College of Art v Bostonu titul Bachelor of Fine Arts a v roce 1967 titul Master of Fine Arts na University of Illinois Urbana-Champaign. Od roku 1970 učil po dobu jednoho roku na California State College v Long Beach, kde se začal zajímat o fotografii a video a pořídil si psa jménem Man Ray. Man Ray, známý v uměleckém světě i mimo něj svým roztomile kamenným výrazem, se stal ústřední postavou Wegmanových fotografií a videonahrávek. V roce 1972 se dvojice přestěhovala do New Yorku a pokračovala ve spolupráci, která trvala celých dvanáct let.

V roce 1986 vstoupil Wegmanovi do života nový pes, fenka Fay Ray, a brzy nato začalo období další plodné spolupráce, v němž autor hojně používal fotoaparát Polaroid formátu 20 x 24 palců. Po narození štěňat v roce 1989 se začalo na Wegmanových fotografiích objevovat i potomstvo fenky Fay Ray: Battina, Crooky a Chundo. Od té doby přibyli do rodiny další čtyři psi: v roce 1995 Battinin syn Chip, v roce 1999 Chipův syn Bobbin, v roce 2000 Candy a v roce 2004 Candy a Bobbin zplodili fenku Penny. Z Wegmanovy záliby vznikla série knih a videonahrávek inspirovaných různými hereckými schopnostmi jednotlivých psů.

Během let se Wegman zúčastnil mnoha výstav v muzeích a galeriích ve Spojených státech i v zahraničí. Mezi nimi byla i retrospektivní výstava zahájená v Kunstmuseu v Lucernu, která putovala po muzeích celé Evropy a Spojených států, včetně Centre Pompidou v Paříži a Whitney Museum of American Art v New Yorku. S novějšími retrospektivními výstavami byla uspořádána turné po Japonsku, Švédsku a Severní Americe. V současné době autor tráví čas střídavě v New Yorku a Maine. O své fotografii nazvané *Pohledy* Wegman říká: „Připadalo mi, že záběr má tu pravou atmosféru. Je doslova i obrazně reflexní. A vypadá jako vlajka. Penny jsem moc rád fotografoval. Dokázala bez námahy pózovat, jako kdyby pro to byla stvořená. Byla.“

www.wegmanworld.com

View Points, 2005. Pigment print, 36 x 44 in. Courtesy of the Foundation for Art and Preservation in Embassies, gift of the artist, Washington, D.C.
Pohledy, 2005. Pigmentový tisk, 91,4 x 111,8 cm. S laskavým svolením Nadace pro umění a památkovou péči na velvyslanectvích, věnováno autorem, Washington, D.C.

EDWARD WESTON 1886-1958

“Now to consult the rules of composition before making a picture is a little like consulting the law of gravitation before going for a walk. Such rules and laws are deduced from the accomplished fact; they are the products of reflection . . .”

Edward Weston, an American photographer, was born in Highland Park, Illinois. Weston began to make photographs in Chicago parks in 1902, and his works were first exhibited in 1903 at the Art Institute of Chicago. Three years later he moved to California, and opened a portrait studio in a Los Angeles suburb. The Western landscape soon became his principal subject matter. In the 1930s, Weston and several other photographers, including Ansel Adams, Imogen Cunningham, and Willard van Dyke, formed the f/64 Group, which greatly influenced the aesthetics of American photography.

In 1937, Weston received the first Guggenheim Fellowship awarded to a photographer, which freed him from earning a living as a portraitist. The works for which he is famous – sharp, stark, brilliantly printed images of sand dunes, nudes, vegetables, rock formations, trees, cacti, shells, water, and human faces are among the finest of twentieth century photographs; their influence on modern art remains inestimable. Weston made his last photographs at his beloved Point Lobos, California, during the decade from 1938 to 1948, the year he was stricken with Parkinson's disease. His second son, Brett Weston (1911-1993) and his fourth son, Cole Weston (1919-2003), were both photographers in their father's tradition. Cole Weston, Edward's youngest son, made prints from Edward's original negatives for approximately forty years. Each print was made according to Edward's specifications, created in the same format as his father's. The negatives are now safely stored at the Center for Creative Photography in Tucson, Arizona.

Edward Weston was one of the true regenerative artists: an awakener of the eye and the evolving mind it serves. Regeneration was a quality that Weston brought to photography for more than three decades, defining both the limits and the generosities of his medium. Point Lobos was only one of his subjects, though he returned to it again and again, and took his last photograph there. His career spanned crucial years in American photography, and a restless pursuit of his art created a body of work that ranged over nudes, still lifes, industrial scenes, portraiture, landscapes, and any other subject that touched his visual imagination.” (Edward Weston. *Aperture Masters of Photography*: Number 7, 1988)

www.westongallery.com

„Studovat pravidla kompozice před pořízením fotografie je tak trochu jako studovat gravitační zákon, než vyrazíte na procházku. Taková pravidla a zákony jsou odvozeny od dokonané skutečnosti; jsou to výsledky úvah...“

Americký fotograf Edward Weston se narodil v Highland Park ve státě Illinois. Weston začal fotografovat v chicagských parcích v roce 1902 a jeho práce poprvé vystavil Art Institute of Chicago v roce 1903. O tři roky později se přestěhoval do Kalifornie a na předměstí Los Angeles si otevřel ateliér portrétní fotografie. Brzy se hlavním námětem jeho fotografií stala krajina amerického Západu. V roce 1930 Weston a několik dalších fotografů, mj. Ansel Adams, Imogen Cunninghamová a Willard Van Dyke, vytvořili skupinu f/64 Group, která výraznou měrou ovlivnila estetiku americké fotografie.

V roce 1937 získal Weston jako vůbec první fotograf Guggenheimovo stipendium, které ho osvobodilo od nutnosti vydělávat si na živobytí v portrétním ateliéru. Díla, která ho proslavila – ostré, strohé, brilantně tištěné záběry písečných dun, aktů, zeleniny, skalních útvarů, stromů, kaktusů, mušlí, vody a lidských tváří – patří k nejlepším fotografiím dvacátého století; jejich vliv na moderní umění je a zůstane nedocenitelný. Weston tvořil své poslední fotografie na milovaném místě v Point Lobos v Kalifornii v období 1938 až 1948, kde v posledním roce pobytu onemocněl Parkinsonovou chorobou. Jeho druhý syn Brett Weston (1911-1993) a jeho čtvrtý syn Cole Weston (1919-2003) byli oba fotografové pokračující v tradici svého otce. Cole Weston, Edwardův nejmladší syn, zhotovoval pozitivy z autorových originálních negativů přibližně čtyřicet let. Každý pozitiv vytvořil podle specifikací ve stejném formátu, jakou měla původní otcova fotografie. Negativy jsou nyní bezpečně uloženy v Centru pro uměleckou fotografii v Tucsonu ve státě Arizona.

Edward Weston patřil k umělcům, kteří přinášejí skutečné oživení: dokázal probouzet lidské oko a rozvíjet lidskou mysl, které oko slouží. Tímto oživením Weston obohacoval obor fotografie po více než tři desetiletí, během nichž vymezil hranice i bohaté možnosti svého média. Point Lobos byl jen jedním z jeho námětů, i když se k němu znovu a znovu vracel, a právě tam také pořídil svou poslední fotografii. Westonova umělecká dráha překlenovala zásadní období americké fotografie a jeho neutuchající tvůrčí úsilí dalo vzniknout dílu, které přesahovalo akty, zátiší, průmyslové scény, portréty, krajiny a veškeré další objekty, které se dotkly jeho vizuální představitivosti.“ (Edward Weston. *Aperture Masters of Photography*: Number 7, 1988)

www.westongallery.com

Meyer's Ranch, Yosemite, 1938

Gelatin silver print printed by Cole Weston, 9 1/2 x 7 1/4 in.

Courtesy of Weston Gallery, Carmel, California

Meyerův ranč, Yosemite, 1938

Stříbro-želatinový tisk zhotovený Colem Westonem, 24,1 x 18,4 cm

S laskavým svolením Weston Gallery, Carmel, stát Kalifornie

Woodlawn Plantation, Louisiana, 1941

Gelatin silver print printed by Cole Weston, 7 1/4 x 9 1/2 in.

Courtesy of Weston Gallery, Carmel, California

Plantáž Woodlawn, Louisiana, 1941

Stříbro-želatinový tisk zhotovený Colem Westonem, 18,4 x 24,1 cm

S laskavým svolením Weston Gallery, Carmel, stát Kalifornie

ACKNOWLEDGMENTS

Washington, D.C.

Sarah Tanguy, Curator
Jamie Arbolino, Registrar
Marcia Mayo, Senior Editor
Sally Mansfield, Editor
Tabitha Brackens, Publications Project Coordinator
Amanda Brooks, Imaging Manager

Prague

Erin E. Kotheimer, Cultural Attaché
Angela Manalo, General Services Officer
Frank Anthony, Facilities Manager/Installation
David Fuchs, Translator
Markéta Kristová, Photographer

Special thanks to Susan Eley of Susan Eley Fine Art, New York

Vienna

Nathalie Mayer, Graphic Designer

PODĚKOVÁNÍ

Washington, D.C.

Sarah Tanguy, kurátorka
Jamie Arbolino, registrátorka
Marcia Mayo, šéfredaktorka
Sally Mansfield, redaktorka
Tabitha Brackens, koordinátorka projektu publikace
Amanda Brooks, manažerka obrazového materiálu

Praha

Erin E. Kotheimer, kulturní atašé
Angela Manalo, vedoucí oddělení služeb
Frank Anthony, správce objektu/instalace
David Fuchs, překladatel
Markéta Kristová, fotografka

Zvláštní poděkování Susan Eley, Susan Eley Fine Art, New York

Viena

Nathalie Mayer, grafička

Published by Art in Embassies
U.S. Department of State, Washington, D.C.
May 2016

<http://art.state.gov>